

A Fővárosi Ítéletábra a dr. Kende Péter Ügyvédi Iroda (fél címe 1., ügyintéző ügyvéd: dr. Kende Péter) által képviselt dr. felperes neve (felperes címe) felperesnek - az Őszy Ügyvédi Iroda (fél címe 2., ügyintéző ügyvéd: dr. Őszy Tamás) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. szeptember 22. napján kelt 25.P.20.555/2016/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az állam által viselt kereseti illetéket 216.000 (kétszáztizenhatezer) forintban állapítja meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 75.000 (hetvenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 240.000 (kétszáznegyvenezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes ellen 2012 májusában büntetőeljárás indult, melyben a ... (...) szervezett bűnözés elleni főosztályát vezető felperest, más vezető beosztású rendőrökkel együtt, egyebek között azzal gyanúsították, hogy az éjszaka urának tartott és a maffiával összefüggésbe hozott ...tól rendszeresen vesztegetési pénzt fogadott el annak érdekében, hogy a vállalkozó érdekeltségeit a razziák alól mentesítsék, illetve a konkurens szórakozóhelyeket razziákkal zaklassák.

A büntetőeljárás a rendőri vezetők és a maffia feltételezett kapcsolatát érintette, az eljárás fejleményeiről a média számos képviselője, köztük az alperes jogelődje által üzemeltetett tv csatorna is rendszeresen beszámolt a peresített 2012. június 25-e és 2015. január 19-e közötti időszakban megjelenő műsoraiban.

Az ügyészség több sajtótájékoztatót tartott, a pestisrácok.hu hírportál nyomozati anyag részletekhez is hozzájutott, köztük a ... (...) által titkosszolgálati eszközökkel készített videóhoz, amely a nyomozóhatóság szerint a felperes beosztottjának a vesztegetését bizonyította.

A felperes többször pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a keresetben megjelöltek szerinti valótlan tényállításával, teljes neve használatával, és az ártatlanság vélelmének

figyelmen kívül hagyásával, bűnősként bemutatásával megsértette a becsületét, az emberi méltóságát és a jóhírneve védelméhez való jogát.

Kérte az alperest kötelezni műsoronként 400.000 forint-400.000 forint, és ezen összegek után az egyes jogsértések megtörténtétől, a kifizetés napjáig, a mindenkori késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére.

Előadta, hogy 2012 májusában büntetőeljárás indult ellene, melynek során a ... ügy néven elhíresült eljárásban hamis vádakkal ártatlanul letartóztatták, és vádat emeltek ellene.

Sérelmezte, hogy a per tárgyát képező 2012. június 17-i „...” című műsor (kereset: k1), a 2012. június 25-én sugárzott „...”(k2), a 2013. december 9-én sugárzott „...” (k3), a 2014. szeptember 1-jén sugárzott ... (k4), szeptember 8-án sugárzott ... (k5) és szeptember 29-én sugárzott „...” című műsorokban (k6), a 2014. november 24-én sugárzott ... (k7), 2015. január 19-én sugárzott „...” (k8) műsorokban úgy tudósított az ügyéről, hogy teljes mértékben figyelmen kívül hagyta az ártatlanság vélelmének érvényesülését, és már ekkor bűnözőként állította be.

Az első sérelmesnek tartott, 2012. június 17-i műsorrészlettel kapcsolatban annak megállapítását kérte, hogy az alperes a becsületét és jóhírnevét megsértette azzal, hogy lefizetett rendőrnek nevezte (I/1.), valamint közvetlen összefüggésbe hozta olyan bűncselekményekkel, amelyekhez semmi köze, amelyekkel soha meg sem gyanúsították (I/2.).

A második, 2012. június 25-i műsorral kapcsolatban annak megállapítását kérte, hogy az alperes valótlan tényállításaival [a főügyészség szavait idézve annak közlésével, hogy a vesztegetéssel érintett rendőrök vállalták, miszerint a ... érdekeltségeibe tartozó szórakozóhelyek mentesek lesznek a rendőri intézkedések alól, ugyanakkor az ő ellenérdekeltségébe tartozó helyeken gyakoribbak lesznek a razziák; konspirált elkövetéssorozat (II/1.,2.)] súlyosan megsértette a becsülethez és a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát. Jogellenesen korruptnak, bűnösnek mondta ki [sokáig tartott leplezni a korrupt rendőrök és a védelmi pénzt fizető vesztegető kapcsolatát; sok ideig vesztegethettek büntetlenül, ennek több oka van (II/3.,4.)].

A harmadik, 2013. december 9-i műsorral kapcsolatban annak megállapítását kérte, hogy valótlan tényállításaival [felkonferálásában, továbbá a műsorban többször korrupt rendőröknek nevezte őt is, akikre százmilliókat költött a ...; hét év alatt több mint háromszázmillió forintot költött a rendőri védelemre a ..., ez áll majd a vádiratban (III/1.,2.); ügyészségi sajtószóvivő nyilatkozata: ... magas beosztású rendőrtisztekkel találkozik, razziákat, havi díjfizetést beszél meg, ezt bizonyítja a felvétel (III/3.); „korrupt főrendőrök” ellen nyomozni kezdtek, (hírek érkeztek, hogy) magas rangú rendőrtisztek szolgálják a ...t (III/4.,5.); a gyanúsítottak csak virágnyelven beszéltek, saját kódot alkalmaztak, ők is több telefont használtak egyszerre, gyakran cserélték bűnös kapcsolattartásra használt telefonjaikat, találkozókat is kódolva beszéltek meg (III/6.)] megsértette a jóhírnévhez, becsülethez fűződő személyiségi jogát. Kiemelte, hogy nem azt mondta, hogy az első információk szerint korrupcióba keveredett rendőrök, vagy a gyanú szerint korrupt rendőrök, hanem tényként, az ártatlanság vélelmét mellőzve, jogsértő módon közölte, hogy korrupt rendőr. A nyomozati szakasz tanúsága szerint soha nem készült róla terhelő hang- vagy képfelvétel.

A negyedikként megjelölt, 2014. szeptember 1-jei műsorra vonatkozóan annak megállapítását kérte azzal, hogy az alperes a felkonferálásban, illetve a műsorban több helyen korrupt főrendőröknek nevezte (IV/1., 4., 6.); valótlanul állította, miszerint (2011. végén érkeztek az első információk, hogy) „szolgálták” a ...t (IV/2.); valótlanul „árulónak” (IV/3.), a „... birodalmát védőnek” (IV/5.) nevezte megsértette a becsülethez és jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Kifogásolta, hogy a műsorrészben a blokk készítője vendégül hívta ...t, a ...hu internetes portál egyik főszerkesztőjét, aki a műsorban nyomozati iratokból mutatott be részleteket a kamerának. Az alperes részéről ennek közzététele is személyiségi jogsértés, hiszen a különleges személyes adatának számító nyomozati anyagokat mutatta be a műsor.

Ennek kapcsán annak megállapítását is kérte, hogy az alperes a bizonyíték bemutatása során

valótlanul állította, hogy később már elég volt csak a korrupt rendőrök zsebébe teletömnie (IV/7); egy másik videó bemutatása során valótlanul állította, hogy plusz pénz járt azért, ha ... saját embereit kívánta ellenőrizni, vagy folyamatban lévő nyomozásról kértek információkat; valótlanul híresztelte ...ra, hogy állítása szerint a nyomozati anyagok szerint előfordult olyan is, hogy a főrendőrök kamu razziákról és nyomozásokról hamisítottak dokumentumokat, így csaltak ki több pénzt ...tól (IV/8.,9.); rengeteg rendőr kapott tőlük fizetést (IV/10.) ezekkel, valamint neve kiírásával megsértette a jóhírnevét, becsületét.

Az ötödik, a 2014. szeptember 8-i műsorszámra vonatkozóan azt adta elő, hogy bár a műsor rész nem is az ő ügyével foglalkozott (Dunába fulladt fiatalember ügye) a készítő belekeverte a műsorba, továbbá az alperes jogsértő módon megvesztegetettnek mondta ki, illetve egy olyan cselekménnyel hozta minden alap nélkül összefüggésbe a nyilvánosság előtt, amihez semmi köze nem volt, amiről soha nem hallgatták ki vagy soha nem gyanúsították meg (V/1.), ezekkel a becsületét és jóhírnevét sértette.

A hatodik, a 2014. szeptember 29-i műsor részletben annak megállapítását kérte, hogy a vádalkuval kapcsolatban elhangzottak mind valótlan tényállítások [...], a „rossz útra tért rendőri vezető” vezette a nyomozást, a felperessel együtt, most őt is vesztegetéssel vádolják (VI/1.); (a zsarolók azzal védekeztek), hogy ... és felperes vádalkut kínáltak ám miután kiszedték az információkat, mégis meggyanúsították őket; (az egyik védő) azóta megbukott főrendőrnek nevezte, (a vádlottak szerint) nem volt törvényes a vádalku (VI/2.)] ezekkel is megsértette a felperes jóhírnevét becsületét.

A hetedikként megjelölt, 2014. november 24-i műsor részletnél annak megállapítását kérte, hogy azzal a valótlan tényállítással, miszerint a ...t szolgálta (VII/1.), valamint teljes neve kiírásával az alperes megsértette a becsülethez és jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát.

A nyolcadik, a 2015. január 29-i műsor részlet tekintetében azt adta elő, hogy az alperes megsértette a becsületét és jóhírnevét, amikor azt a valótlan tényállítást közölte róla, miszerint „a ... szolgálatába szegődött parancsnok” (VIII/1.).

Előadta, hogy az alperes jogellenes károkozó magatartása jelentős károkat idézett elő társadalmi, emberi kapcsolataiban. A barátai közül többen - az előadása szerint - az eljárás kezdetekor, előzetes letartóztatásba helyezésekor és az onnan történt szabadulásakor is még kitartottak mellette, hittek benne, ám az alperes szisztematikus jogsértő tevékenysége különösképpen a leleplezőnek beállított, de a bíróság előtt nem igazolt és nem is igazolható videónak a lap internetes honlapján történt bemutatása hatására elfordultak tőle.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperessel szemben büntetőeljárás van folyamatban, egy igen jelentős, kiemelt közérdeklődésre számot tartó bűncselekmény gyanúja miatt, amely közügy. Magyarország Alaptörvényének X. cikkének (1) és (2) bekezdése biztosítja az alperes részére a szabad tájékoztatáshoz és véleménynyilvánításhoz való jogot, amelyet a a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (Mttv.) 101. § (1) bekezdésének a) pontja, mintegy feladatként is rögzíti, hogy az alperesnek, mint közszolgálati médiaszolgáltatónak a közérdeklődésre számot tartó hazai és külföldi eseményekről híreket, tudósításokat, háttéranyagokat, dokumentációs adatokat kell szolgáltatnia.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes már a vele szemben indult büntetőeljárást megelőzően a ... Szervezett Bűnözés Elleni Főosztály vezetőjeként közéleti szereplőnek minősült. A közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása, a felperesnek mint közéleti szereplőnek a személyiségi jogai védelmét, a szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatta.

Kiemelten hivatkozott a 7/2014. (III. 7.) AB határozatára. Hangsúlyozta, hogy az alperes a folyamatban lévő büntetőeljárásról valósághűen tudósított. Nem állította soha, hogy a felperessel szembeni büntetőeljárás befejeződött. A nem vitatott tényekből levont feltételezés a cselekvő személy motivációjára csupán a szerző következtetése, amely nem ad alapot személyiségvédelemre.

A PK 12. és 14. számú állásfoglalásban foglaltak alapján kiemelte, hogy a sérelmezett műsorszámok egészében és összefüggésükben teljes mértékben a valóságot tükrözték, egyértelműen kiderült belőlük, hogy a büntetőeljárás mely szakasza van folyamatban. A műsorok nem voltak megtevesztőek, az egyes felperes által kiragadott részletek pedig nem szolgálhattak személyiségi jogvédelem alapjául. Felperes által kifogásolt tartalmak javarészt szakértők, közéleti szereplők és hivatalos személyek nyilatkozatai, a megszólaltatott személyek az ügygel kapcsolatos álláspontjukat, véleményüket fejtették ki, melyek véleménynyilvánítások, valóságtartalmukat az alperesnek, mint médiaszolgáltatónak nincs jogosultsága vizsgálni.

Hivatkozott a Nemzeti Adatvédelmi és Információ Hatóság NAIH-5940-2/2012/V., továbbá a NAIH-4418-5/2012/V. ügyiratszámokon kiadott állásfoglalásaira, amelyek alapján adatvédelmi szempontból szűk körben indokolható, hogy a bírósági tárgyalásról a sajtó bizonyos személyes adatok, így teljes névnek a közzétételével számoljon be, ilyen esetek lehetnek például a köznyugalmat nagymértékben megzavaró és emiatt jelentős közérdeklődésre számot tartó bűncselekmények miatt folyó eljárások.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 241.300 forint perköltséget. A le nem rótt 252.000 forint illetékről megállapította, hogy azt az Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság döntését a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 206. § (1) bekezdése, Pp. 164. § (1) bekezdése, Pp. 163. § (2) bekezdéseire alapította, továbbá a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959-es Ptk.) 75. § (1) bekezdése, 76. §-a és a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdésére alapította.

Elemezte ítéletében az emberi méltóság védelmét, a becsület fogalmát, a jóhírnév védelme körében hivatkozott az 1959-es Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdéseire, a Ptk. 2:43. § d) pontjára.

Abból indult ki, hogy a felek a jogsértés megtörténtének eldöntéséhez szükséges tények tekintetében egyező előadást tettek, illetve egymás előadását nem vitatták, így a tényállás ennek megítéléséhez szükséges mértékben a felek előadása alapján megállapítható volt. A jogsértés megtörténtének megítélése, ezért jogkérdésnek minősült.

Idézte a PK 12. számú állásfoglalásnak a személyiségvédelmi perekben általánosságban is irányadó jogértelmezését, mely szerint az igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. Az egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. Az állásfoglalásra figyelemmel a műsorok közléseit egymásra is figyelemmel, összefüggéseikben is vizsgálta.

Megállapítása szerint a közlések lényegét alapvetően azon bűncselekmény kapcsán indult büntetőeljárás képezte, amelynek tárgya vezető beosztású rendőröknek a ... néven elhíresült ... általi megvesztegetése volt. Az alperesi műsor bűnügyi magazinműsor, amely egy ilyen kiemelt súlyú bűncselekmény miatt folyamatban lévő büntetőeljárásról már a nyomozás kezdete óta beszámolt.

A műsorokat és a műsorrészleteket együttesen vizsgálva az elsőfokú bíróság szerint az volt megállapítható, hogy az alperesi sajtószerv munkatársai a témát részletesen körüljárva, a nyomozó hatóságok szövivőit és szakértőket megszólaltatva tudósítottak a tárgybeli büntetőeljárásról. Ennek során az ügy állásának megfelelően számoltak be, amelyből az átlag televízió néző számára is megállapítható volt, hogy az ügy mely szakban tartott az adott beszámoló közzétételkor.

Utalt a PK 14. számú állásfoglalásra is, melynek kiterjesztő értelmezése szerint a sajtószerv jogosult a büntetőeljárás teljes szakaszáról tudósítani, felelőssége pedig nem állapítható meg, ha a tudósítása megfelelt az eljárás során történteknek. Arra a következtetésre jutott a fentiek alapján, hogy a jelen perbeli esetben a tájékoztatás az ügy állásának megfelelő volt, nem lehetett úgy értelmezni a közléseket, mintha már jogerősen elítélésre került volna a felperes.

Megítélése szerint a közléseket nem kellett egyenként vizsgálni, valamint azt sem, hogy a felperes

által kifogásolt közlések tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősültek-e, mivel valamennyi esetben olyan büntetőeljárásról való tudósításról volt szó, amely jelentős súlyú bűncselekmény elkövetése kapcsán indult. Mint ilyen, témájánál fogva közérdeklődésre tarthatott számot, ezért a sajtószabadság érvényesülésének elsőbbséget kell biztosítani. Kiemelte ennek kapcsán, hogy a perbeli műsorok, vezető beosztású rendőrök gyanú szerinti, kiemelt súlyú vesztegetési bűncselekményeivel foglalkoztak. A műsorokban az újságíró által rendőrségi forrásból beszerzett információk kerültek továbbadásra, nyomozó hatóság szóvivőit szólaltatta meg, valamint bűnügyi szakértőket hallgattak meg. Az alperesi sajtószerv munkatársai a közölt információk beszerzése során részletes kutatómunkát végeztek.

Hangsúlyozta, hogy a per eldöntése nem a műsorrészletek kifogásolt közléseinek valóságtartalmától függött, ugyanis az Alkotmánybíróság az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) gyakorlatával egyezően a 7/2014. (III. 7.) és a 13/2014. (IV. 18.) AB határozataiban kifejtette, hogy a közügyeket érintő, ámde utóbb hamisnak bizonyult tényállításokat is oltalmazza a véleménynyilvánítási szabadság, ha aényt állító vagy híresztelő jóhiszemű volt, azaz a híresztelő nem tudott a hamisságról, és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el. Ebből következően azt kellett vizsgálni, hogy a tények összegyűjtése az alperesi sajtószerv munkatársai, újságírói által, azok logikai sorrendbe kapcsolása jóhiszeműen történt-e, és ennek során az újságírói szakmai szabályainak megfelelően jártak-e el. Nem pedig arról, hogy a sérelmezett tényállítások valósak vagy nem. Arra a következtetésre jutott, hogy az alperes médiamunkásai jóhiszeműen és az újságírói szakmai szabályainak megfelelően jártak el, amikor a nézőkkel ismertették a rendőrségi és ügyészségi szóvivők által megerősített információikat.

A 4. és 7. sorszámú műsorrészletekben a felperes teljes nevének közlése tekintetében arra utalt, hogy a sajtószerv a kiemelt súlyú bűncselekménnyel kapcsolatos nyomozásról való tájékoztatás során az érintettek nevét feltüntetheti a már hivatkozott 7/2014. (III. 7.) AB határozatban kifejtettek értelmében. A sajtószabadság érvényesülésének kitüntetett szerepe azzal jár, hogy csak kivételes esetekben kell engednie más jogok érvényesülésének. Mindezekre tekintettel a keresetet elutasította.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes keresetének megfelelő marasztalását. Fellebbezésében a megállapított tényállást nem vitatta. Megítélése szerint azonban az elsőfokú bíróság a PK 14. számú állásfoglalást teljesen tévesen értelmezte és téves következtetéseket vont le. Kiemelte, hogy a PK 14. számú állásfoglalás csak abban az esetben és olyan módon engedi meg a sajtónak a folyamatban lévő büntetőügyről tudósítást, ha a valóságnak megfelelően közli a vádirat, illetőleg a büntető bírósági tárgyalás, a nem jogerős büntető bírósági ítélet tartalmát, közöttük a vádlott védekezését is. Továbbá a tudósításnak híven, a tényeknek megfelelően kell tükröznie a tárgyalás, illetőleg a büntetőügy anyagát (a vádiratot). Nem fejezhet ki előzetes ítéletmondást, nem jelölheti meg kétségtelen, befejezett tényként a bűncselekmény elkövetőjeként azt a személyt, akit ezzel még csupán vádolnak.

Álláspontja szerint a tudósítások hiteles forrásai az ügyészségi sajtóközlemények anyagai, a sajtótájékoztatón elhangzottak, egyedi megkeresésre kiadott hatósági (ügyészségi) válaszok, a vádirat, illetve a bírósági tárgyaláson elhangzottak szolgálhatnak. Az ügyészségi sajtóközleményt az alperes nem csatolt, a sajtótájékoztatón elhangzottakra alperes nem hivatkozott, továbbá egyedi megkeresésre kiadott hatósági ügyészségi válaszokra sem, a vádirat és a bírósági tárgyalás titkos, ezért nem hivatkozható. Az egyéb források nem tekinthetők hitelesnek, a nyomozás sem nyilvános. Álláspontja szerint ezért az alperes az általa felsorolt forrásokon túli forrásból merített információt, kitette magát annak a veszélynek, hogy nem hiteles forrásból valótlán közlést tett, ezért pedig helyt kell állnia. Az újságírói munka legalapvetőbb szabályaival nincs tisztában az, aki ezt figyelmen kívül hagyja, ezért nem úgy jár, ahogy az tőle elvárható.

Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság értelmezésével szemben a rendőrségi forrásból összegzett

információk kizárólag akkor számíthatnak hiteles forrásnak, ha írott közleményben szerepelnek, vagy sajtótájékoztató hű közlései. A nyomozói sugdosások, a szokásos fülesek, nem hiteles források. Nem hiteles forrás az sem, ha a sajtószerv más sajtószervnél meglévő kapcsolatait vette igénybe további információk beszerzése végett.

Megítélése szerint az a kitétel, miszerint a tájékoztatás az ügy állásának megfelelő volt, önmagában nem mond semmit. Valótlan tényállítások attól függetlenül valótlanok, hogy az ügy állásának megfelelőek-e vagy sem.

Az elsőfokú bíróság tévesen vont le következtetést arra, hogy nem volt szükséges vizsgálni, hogy az egyes kifogásolt közlések tényállításként vagy véleménynyilvánításként minősülnek, illetve a közléseket egyenként sem kellett vizsgálnia. Az elsőfokú bíróságnak az volt a feladata, hogy ezt a két kérdést megvizsgálja és megállapítsa, hogy valamennyi általa sérelmezett esetben valótlan tényállítás történt.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet az Alkotmánybírósági határozatokra tévesen hivatkozik. A 13/2014. (IV. 18.) AB határozat logikája büntetőjogi felelősségi alakzatra vonatkozik, nem pedig a polgári jogi enyhébb felelősségre. Ennek megfelelően vezeti le a tételeit, így az erre való hivatkozás nem helyénvaló a polgári jogi perben.

A 7/2014. (III. 7.) AB határozat az új Ptk.-ra vonatkozó döntés, amely a régi Ptk. alapján megítélendő ügyekre visszamenőleges hatállyal nem bír. Kiemelte, hogy mindkét AB határozat élesen elválasztja egymástól a véleményalkotást, illetve a valótlan tényállítást. A magasabb tűrésküszöböt kizárólag az értékítéletekre, véleményalkotásokra, a közszereplőkkel szembeni kritikákra írja elő, az általuk keresetükben sérelmezett alperesi közléseknek mindegyik valótlan tényállítás, amelyre ezért ezek a tételek nem vonatkoznak. Kiemelte, hogy a közéleti szereplők is igényelhetnek jogi védelmet a hamis tényállításokkal szemben. A bizonyíthatóan hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt.

Egykori közhatalmat gyakorlók ellen folyó büntetőeljárás ugyan a hétköznapi szóhasználat szerint természetesen közügy, de semmi esetre sem tekinthető a közügyek vitatásának, társadalmi, politikai vitának. A két AB határozat a magasabb tűrési küszöböt, a bántó vélemények eltérésének kötelezettségét kizárólag a közügyek szabad vitatására, az effektíve közéleti vitákra írja elő, azokra, amelyek során politikai vélemények csapnak össze, illetve a közéleti szereplők bírálata folyik.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a jogszabályokat is megfelelően alkalmazta. Kiemelte, hogy jogszerűen tette közzé a büntetőeljárásban rendelkezésére álló információkat, adatokat, valamint az abból levont következtetéseket.

A sajtószerv nem csupán a vádirat, illetve az ítélet tartalmáról, hanem a büntetőeljárás egészéről is tudósíthat. A közlésekből kiderül, hogy az eljárás milyen szakaszban van, nem lehet minden egyes közlés kapcsán kifejezetten hangsúlyozni a büntetőeljárás mikénti állását, a műsorszámok egészének kell azt az ismeretet sugározni, hogy az azokban szereplő személyek ellen csupán nyomozás folyik, bűnösségük semmilyen formában nem nyert még bizonyítást. Ennek a követelménynek a perbeli műsorszámok álláspontja szerint eleget tettek.

A felperes által kiemelt források a sajtó képviselői számára bizonyos okból nem hozzáférhetőek, ettől még a közönség tájékoztatási kötelezettsége megmarad. Az a tény, hogy a sajtószerv a bűnüldöző szervektől nem hivatalos írásbeli közléssel szerzett információkra, szakértők, szóvivők nyilatkozataira épít, nem ütközik az újságírói hivatás követelményeibe. A sajtó ehhez hasonló kiemelt ügyekben nem korlátozható. „A más sajtószervnél meglévő kapcsolatok” is olyan forrásnak számítanak, amit az alperes jogszerűen felhasználhatott. A nyomozóhatóságok sem veszélyeztethetik a nyomozás sikerességét azzal, hogy a feltétlenül szükségesnél több információt közölnek a sajtó képviselőivel.

Az elsőfokú bíróság az AB határozatokat is megfelelően alkalmazta, helyesen állapította meg, hogy

az alperes munkatársai jóhiszeműen és a szabályokat betartva jártak el, amikor a nézőkkel ismertették a rendőrségi és ügyészségi szóvivők által megerősített információkat.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes által érvényesített jogok kapcsán a másodfokú bíróság előre bocsátja, hogy a felperes pontosított, végleges keresetében nem részletezte, hogy mely magatartások voltak emberi méltóságot sértőek, ezen túlmenően a jóhírnév és a becsülethez való jog megsértésére pedig a név megjelenítés, személyes adatkezelés nem alkalmas. A név feltüntetésével kapcsolatban az alperes helytállóan hívta fel a NAIH vonatkozó állásfoglalásait. A per tárgyát képező büntetőügy sulya, a felperes nyomozó- és vádhatóság szerinti szerepe, a büntetőeljárás egyedülálló, magas rangú rendőri vezetést és szervezett bűnözést érintő jellege, felperes volt rendőri vezetői mivolta folytán a felperesnek az alperes által idézett NAIH állásfoglalásokra figyelemmel el kellett viselnie a neve feltüntetését, a nyomozás során keletkező bizonyítékok önmagukban nem a felperes bűnügyi személyes adatai.

Az ártatlanság vétele nem személyhez fűződő jog, a bűnügyi tudósítás kapcsán a jóhírnévhez és a becsülethez való jog védelmének a keretei között érvényesül.

Az elsőfokú bíróság a jóhírnév és becsület sérelmével összefüggően a releváns tényállást helyesen állapította meg, a megállapított tényállást a fellebbezés sem támadta. Helyesen idézte az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályokat, PK véleményeket, valamint a felperes személyhez fűződő joga és a sajtószabadság konfliktusa feloldásánál jelentőséggel bíró alkotmánybírósági határozatok főbb téziseit is.

A felperesi fellebbezés álláspontjával szemben a 7/2014. (III. 7.) AB és a 13/2014. (IV. 18.) AB határozatokból az elsőfokú bíróság által idézett részletek általános érvényű megállapításokat tartalmaznak, amelyek figyelembe vétele nem korlátozódik sem a véleménynyilvánítási jog korlátozásának büntetőjogi eseteire {7/2014. (III. 7.) AB határozat [18]}, sem az új Ptk. által szabályozott személyiségi jogi igényekre. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy ezek a határozatok a korábbi Alkotmány alapján kidolgozott 36/1994. (VI. 24.) AB határozat III. 2. pontjában rögzített sarokpontjait erősítik meg, a közügyekkel összefüggő véleménynyilvánítási szabadság korábban kijelölt, tágabb határait az Alaptörvény rendelkezései az AB határozatok értelmezésében nem módosították.

A másodfokú bíróság ennek megfelelően a fenti, az alkotmánybírósági határozatokra és az abban idézett strasbourgi bírósági gyakorlatra figyelemmel azt emeli ki, hogy a véleménynyilvánítási szabadság magasabb szintű védelme nem csupán akkor elvárt, ha a közéleti vitát magában a sérelmezett médiamegjelenésben folytatják, vagy az érintett személy közéleti szereplő. A véleménynyilvánítás, a sajtó szabadságának fontos része, hogy a közvélemény a közérdeklődésre számot tartó ügy kapcsán a véleménye kialakításához, az ilyen ügy megvitatásához szükséges információkat megszerezhesse.

A perbelihez hasonló, kiemelt közfigyelemmel övezett, és a közhatalmat érintő büntetőeljárások során az eljárás alá vont, közhatalmat gyakorló vezető beosztású személy kényszerűen kerül a közéleti szereplőhöz hasonló státuszba („közéleti szereplővé avanszál”), ezért az őt érintő közléseket - a közügyekkel kapcsolatos büntetőeljárásra vonatkozó információk megszerezhetősége, és megvitatása érdekében - fokozottabban tűrni köteles. A vele kapcsolatos véleménynyilvánítás, közlés és az arra vonatkozó alapjogi védelem fókuszában a közérdeklődésre számot tartó ügy áll, és

nem az érintett személy státusza {7/2014. (III.7.) AB határozat [47]}.

A 36/1994. (VI. 24.) AB határozat alapján azt kell továbbá hangsúlyozni, hogy a véleménynyilvánítási szabadság magát a véleménynyilvánítást, mint kommunikációs folyamatot védi, amelyikben helye van túlzó, téves, igazságtalan véleményeknek, értékítéleteknek, következtetéseknek, sőt az olyan tényállításoknak is, amelyek nem minősülnek a tények meghamisításának (II.1.1, III.2. pontok). A tájékozódást és a véleménynyilvánítási szabadság gyakorlásához elengedhetetlen egyéni vélemény kialakítását az ellentétes tényelőadások, álláspontok ütköztetése, érvek-ellenérvek, azok cáfolatának megismerése teszi lehetővé a közügyekkel összefüggően, ezért a véleménynyilvánítás szabadsága a jóhiszemű kommunikációt maximálisan védi. Ezzel szemben a jóhírnévhez, becsülethez való személyiségi jogi igény szűkebb körben, elsősorban a meghamisított tények, a közlőnek a foglalkozásából eredően felróhatóan valótlán tények, illetve a kifejezőmódjukban indokolatlanul bántó, vagy a logika alapvető szabályait sértő vélemények tekintetében érvényesülhet.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra a 7/2014. (III. 7.) AB határozatra figyelemmel, hogy közéleti vitával, közérdeklődésre számot tartó ügygel összefüggően még a valótlán tényállítás is csak akkor vonhat magával polgári jogi szankciókat, ha az a tények meghamisításának minősül, illetve a közlő nem tanúsította a foglalkozására tekintettel általában elvárható gondosságot. A magasabb szintű védelem - a fellebbező álláspontjával ellentétben - ezért nemcsak a véleményeket, értékítéleteket illeti meg.

A felperes fellebbezésében a közéleti vita fogalmát, és az AB határozatokban lefektetett elveket a véleménynyilvánítási szabadságot szükségtelenül szűk érvényesülési korlátok közé kívánta szorítani, amivel a másodfokú bíróság nem értett egyet, az elsőfokú bíróság által az AB határozatokból levont következtetések helytállóak voltak.

A perbeli bűnügyi tudósításokban megjelenő büntetőügyek a szervezett bűnözést, illetve ennek a rendőrséggel való kapcsolatát érintették. Az események a köznyugalmat érintően kiemelt súlyúak és azokban rendőri vezetőként a felperes nyomozó- és vádhatóság szerinti szerepe kiemelkedő jellegű, ezért az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt azzal, hogy a közérdeklődésre számot tartó ügyekben irányadó AB határozatok elveit alkalmazta. Ugyanakkor arra helyesen hivatkozott a felperes, hogy a közlések egyenkénti vizsgálata nem volt mellőzhető, mivel a tényekből levont következtetések, vélemény esetén a következtetés alapjául szolgáló tények valósága, tényállítások esetén a valóságtartalom, illetve a közlővel szemben elvárható magatartás vizsgálható, és az elsőfokú bíróság által is idézett elvek alapján közlésenként eltérő lehet a jóhírnévhez való jog és a vélemény-nyilvánítás szabadságához fűződő jogok határa.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte azt a körülményt is, hogy a perbeli médiatartalmak lényegében egy olyan kiemelt bűnügyre vonatkozó tudósításokat tartalmaztak, amelyekben a felperes gyanúsított, majd vádlott volt. Ennélfogva a PK 14. számú állásfoglalásra is tekintettel nem az elkövetési magatartásokra vonatkozó állítások valóságát kellett vizsgálni, azaz azt, hogy valósak-e az arra vonatkozó állítások, miszerint a felperes a gyanú, illetve a vád tárgyává tett cselekményeket elkövette, hanem azt, hogy a közöltek megfeleltek-e a büntetőeljárás állásának.

A fellebbező arra helytállóan hivatkozott, hogy a PK 14. számú állásfoglalás alapján a közlés nem fejezhet ki előzetes ítéletmondást. A PK 12. számú állásfoglalásra figyelemmel, mely szerint a közlések egészét, azok összefüggéseiben kell vizsgálni, az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a perbeli műsorszámok ilyen tartalommal a felperesre nézve nem bírtak. Mindegyikből

kiderül, hogy az eljárás folyamatban van, a gyanúsítás, vádemelés, majd a zárt bírósági tárgyalás szakaszába érkezett.

A perbeli tudósítások tárgyát képező büntetőügyben kényszerintézkedés elrendelésére, videó bemutatására is sor került, a jelen perben is csatolt 40.Bn.2322/2013/3. határozat (Bn. határozat) a felperes vonatkozásában vesztegetéssel és más bűncselekménnyel összefüggő cselekmények alapos gyanúját rögzíti, az eljárás szakaszai, a büntetőeljárás alakulása az alperesi műsorokban nyomon követhetőek. Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra is, hogy az eljárás fejleményeit a műsorok több oldalról megközelítve mutatták be. Nem keltették külön-külön, és összességükben sem elítélés látszatát, és előzetes sommás ítélet mondást sem jelenítettek meg a felperes terhére.

Ezen túlmenően az eljárás csomópontjainál, így pl. a kiemelt jelentőségű videó napvilágra kerülésénél a gyanúsítottak, közte a felperes védekezésének is megfelelő teret biztosítottak a perbeli bűnügyi magazinműsorok. Az, hogy a kényszerintézkedésekre, a cselekmény súlyára és a sajtó nyilvánosságra került eljárási adatok, bizonyítékok folytán a védekezések ismertetése, figyelemmel azok tartalmára is nem feltétlenül eredményezi a felperest ért gyanú eloszlását, ez az eljárás tárgyából és körülményeiből következik. Mindez nem a sajtószerv által festett kép következménye, az alperessel szemben jogsértés megállapítására ez nem ad okot. Annak ellenére, hogy a felperesnek a büntetőügy tárgyánál fogva és közérdeklődésre számot tartó voltára tekintettel el kell viselnie ezt a kedvezőtlen helyzetet, a felperes a PK 14. számú állásfoglalásnak megfelelően kérheti, hogy ha az eljárás számára kedvező fordulatot vesz (pl. felmentik), arról az ügyről tudósító sajtószerv megfelelő módon beszámoljon.

A „korrupt rendőrök, főrendőrök” kifejezések - minthogy a Bn. határozatból megállapíthatóan a felperest is ilyen vesztegetéses jellegű cselekményekkel gyanúsították - az eljárás tárgyának, a gyanú szerinti bűncselekmények meghatározásaként nem tekinthető indokolatlanul bántónak, sértőnek vagy előzetes ítéletmondásnak.

Az ügy állásának megfelelőnek kell tekinteni a bűnügyi tudósítást abban az esetben, ha - az ügy folyamatban létének megjelenítésén túl - az eljárás adatairól az eljárás adatainak megfelelő tartalommal, azaz valóban számol be a médiatartalom-szolgáltató. Amennyiben az eljárás részleteiből, gyanúsítást tartalmazó végzésből, tanúvallomásból, videóból stb. annak megfelelő tartalommal idéz a sajtószerv, azt a tartalmának megfelelően mutatja be, a PK 14. számú állásfoglalás alapján személyiségi jogsértés megállapítására nem kerülhet sor. A PK 14. számú állásfoglalás nem szűkíthető a felperes által fellebbezésében megjelölt forrásokra, a felperes nem adott elő az elsőfokú eljárás során olyan tartalmú előadást, miszerint az alperesi műsorban megszólalók valamely nyomozati iratból a tanú, vagy gyanúsítottai vallomás, nyomozóhatósági gyanú, illetve a vádirat tartalmára a rögzítettektől eltérően hivatkozott volna. Önmagában a nyilvánosság hiányából nem vonható le ezzel ellentétes következtetés.

Az alperes a csatolt Bn határozattal a gyanúsítások tartalmát, valamint a pestisrácok.hu cikkeiben idézett nyomozati részletekkel a büntetőeljárás perbeli bűnügyi műsorokban megjelenített tartalmát kellően alátámasztotta.

Az egyes műsorszámok tekintetében a fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki.

Ad k1.

A 2012. június 17-én sugárzott „...” című televíziós műsor idején a perbeli bűncselekményekkel kapcsolatos letartóztatások már országos sajtónyilvánosságot kaptak, több rendőrségi, ügyészségi

tájékoztatás is elhangzott azzal kapcsolatosan. A technikai lebonyolítóra, lehetséges lefizetésre vonatkozó közlés a műsorvezető által közvetített vélemények összefoglalása, amely feltételezéseként megfogalmazott vélemény és nem valótlan tényállítás, jóhírnevet, becsületet nem sért (I./1.).

A műsorban nyilatkozó Országos Rendőr-főkapitányság szóvivőjének lezárt ügyekre vonatkozó kijelentései egyrészt a rendőrség vizsgálatának irányával összefüggő, közérdeklődésre számot tartó kijelentések, másrészt helyességétől vagy helytelenségétől függetlenül - a logika alapvető szabályaival nem ellentmondásban álló feltevés, miszerint a Hajógyári Szigettel kapcsolatos egyes nyomozások eredménytelenségével esetleg összefüggésbe hozható a vesztegetési ügy. A közlés nem úgy jelenik meg, mintha ezekkel az ügyekkel a felperest meggyanúsították volna, ezért a PK 14. számú állásfoglalásban foglaltakat és a felperes jóhírnevét, becsületét sem sérti (I./2.).

Ad k2.

Az első, az ún. ...-üggyel foglalkozó, 2012. június 25-én sugárzott „...” című műsorban a letartóztatások tényének közlése után nyilatkozik a Központi Nyomozó Főügyészség szóvivője, a szavainak híven közölt bemutatását (II/1, 2.) a PK 14. számú állásfoglalásra figyelemmel alappal nem kifogásolhatta a felperes. Szavainak valóságtartalmát az alperes a PK 14. számú állásfoglalás alapján nem volt köteles bizonyítani, még akkor sem, ha utóbb a vádiratban esetleg nem ugyanez szerepel.

A letartóztatással érintett egyik rendőr ügyvédje nyilatkozik a gyanúsítás megalapozatlanságát részletezve. Majd ezt követően egy kriminológus nyilatkozata, az ügyre vonatkozó véleménye is elhangzik, amely a rendőri korrupciós jelenség egyes aspektusait érinti, és nem a felperes cselekvőségére vonatkozóan hordoz magában megállapítást. A műsorvezető kérdése és a kriminológus véleménye szintén nem tényállítás, és a felperes jóhírnevét, becsületét nem sérti. A felperesnek az ilyen közlést a közügyek jelenségeinek, a rendőri korrupció lehetőségei, formái megértése, vitatása érdekében el kellett viselnie (II./3, 4.).

Ad k3

A „...” című műsor ezt követően több mint egy év elteltével, 2013. december 9-én foglalkozott ismételten a felperest is érintő bűnüggyel annak apropóján, hogy az ügyészség a készülő vádiratban szereplő vádak alátámasztó, titkos bizonyítékgyűjtés során készült felvételeket bocsátott a sajtó rendelkezésére.

A fellevezetőben elhangzottakat, valamint a vádirat lehetséges tartalmára vonatkozó kijelentést a felperes a műsor összefüggéséből kiragadottan értelmezte tényállításként. A műsor fellevezetőjében elhangzó kérdést követő közlés az azt követő mondattal együtt értelmezve feltételezésnek, a videóban látottakra adott reakciónak értelmezhető, valamint a Bn. határozatnak megfelelő gyanúsítás tartalmát tükrözi. A vádirat lehetséges tartalmára vonatkozó kijelentés jövőbeli feltételezés, semmiképpen sem minősül valótlan tényállításként. A „korrupt rendőr” megjelölés a szöveg egészének összefüggésében a gyanúsítás tartalmának hétköznapi kifejezése, nem tényállítás, előzetes bűnösség mondás a felperesre nézve (III/1,2.).

Ezt követően az ügyészség szóvivőjének nyilatkozata a nyilvánossá tett felvételeket értelmezi, ennek közlése a PK 14-nek megfelel, továbbá véleményként jelenik meg, amit aláhúz az a kijelentés is, hogy „megítélésünk szerint” ezt egyértelműen bizonyítja a felvétel. Ebben a szöveggörnyezetben kétség kívül megállapíthatóan véleménynyilvánítás történik az alperes részéről, amit a felperes még akkor sem sérelmezhet, ha a felvételtől logikusan levonható következtetés esetleg téves eredményre vezet, mert pl. a felvételek nem bizonyítanak semmit, vagy bizonyítékként sem használhatók (III/3).

A későbbiekben a főrendőrökre történt nyomozás felmerülését, menetét ismerteti az alperes, ebben az összefüggésben a „korrupt főrendőrök”, a ... „szolgálat”, „kiket tudott megvenni” a nyomozás tárgyát jelenti, amit a Bn. határozatban foglalt gyanúsítás alátámaszt, és nem tényállítás (III/4, 5.).

A konspiratív tartalmú beszélgetések, kapcsolattartás, telefonok cseréjére vonatkozó közlések tekintetében rögzíthető, hogy a Bn. határozatban foglalt gyanúsítás alapján a felperesnél és helyettesénél (vádlottársánál) hasonló jellegű vesztegetéses bűncselekmények merültek fel. A műsor ezzel összefüggően bemutatja a nem vitásan a nyomozati iratok részét képező videofelvételeket, amelyek konspirált kapcsolattartásra utalnak, a második, a felperes helyettesével foglalkozó felvétel kifejezetten virágnyelven történő beszélgetést támaszt alá. Továbbá a műsorban szereplő személy felvételre vonatkozó értelmezését is. A kép és szöveg egysége alapján az átlagnéző arra következtet, hogy nem a felperesről készült videó, nem a felperes az, aki az alperesi műsorban megszólaló személy szerint a videóban hallható módon virágnyelven értekezik, pénzt vesz át a videóban látható körülmények között. A felperes ezen bemutatások során a háttérben marad, nem az ő cselekvősege jelenik meg az átlagnéző előtt, a másik két vádlottársára vonatkozó felvételeket, azokkal kapcsolatos megállapításokat indokolatlanul értelmezte magára vonatkozó kijelentésnek a felperes. (III/6.) Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy ebben a műsorban is elhangzik a felperes helyettesének ügyvédje nyilatkozata, aki szerint pénzen kívül bármi lehetett a zacskóban, amit a kocsiában hagyott a tanú. Elmondja, hogy a felperes helyettese ártatlan, a felvétel nem jelent semmit. A műsorban nyilatkozott egy másik gyanúsított rendőr védője kifejtve, hogy szerinte a felvételek manipuláltak, a védelem azt még nem is ismeri, ezért tisztességtelen az ügyészség eljárása, mert ezzel elbizonytalanítja azokat is, akik hisznek a gyanúsítottak ártatlanságában.

A felperes jóhírnevét és becsületét az ezen műsorszámban megjelentetett kitételek sem sértették.

Ad k4.

A 2014. szeptember 1-jén a „...” című műsor - kilenc hónappal a korábbi műsort követően - a vádirat elkészülte miatt tájékoztatott ismételten az ügy állásáról, azt a ... és a korrupt főrendőrök (IV/1.) elleni vádiratnak nevezve. A szövegből egyértelműen kiderül, hogy az ügy vádemelési szakaszban van, a korrupt rendőrök, a főrendőrök (IV/1., 4., 6.), ...t szolgálják (IV/2.), árulók (IV/3.), évekig védtek a ... birodalmát (IV/5.), ... teletömte a korrupt főrendőrök zsebét (IV/6.) kifejezések adott szöveg összefüggésben az eljárás tárgyát jelenítik meg, nem jelentik a PK 14. számú állásfoglalást sértő előzetes bűnösség állítását, vagy valótlan tényállítást.

Ahu portál újságírójától származó közlések (IV/7., 8., 9., 10.) forrásukban elkülönülnek a többitől. Azokat az alperesi műsor, mint az ügyet jól ismerő, azt végig kísérő személytől származóként mutatja be. Ezen közlések esetében - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - a PK 14. számú állásfoglalás szerint a bizonyítási kötelezettség az alperest terhelte tekintetben, hogy ilyen nyomozati anyag létezik, pusztán más sajtószerv értesülése nem volt elegendő.

A rengeteg rendőr kapott fizetést, rendőrök zsebének teletömésére utaló közlés (IV/7., 10.) a 40.Bn.2322/2013/4. határozatban (3/A.) foglalt gyanúnak megfelelt. Az ekkor rendelkezésre álló bizonyítékok szerint ... hivatali helyzetükkel visszaélésért cserébe 321.350.000 forint jogtalan előnyt juttatott a rendőröknek, többek között a felperesnek, mely összegből közvetítője egy részt megtartott.

Ugyanennek a határozatnak a részét képezte a felperes vonatkozásában is, hogy a gyanú szerint a felperes helyettesével dokumentumot hamisított, hogy így csaljon ki több pénzt a ...nak nevezett elsőrendű vádlottól, valamint az is, hogy a felperes a gyanú szerint jelentős bűnüldözési érdeket sértve, bűnügyi adatokat tett hozzáférhetővé a vállalkozó számára (IV/8., 9.).

A felperes ezeket a kitételeket is alaptalanul sérelmezte jóhírnevét, becsületét sértő valótlan tényállításként.

Ad k5.

A 2014. szeptember 8-án sugárzott „...” című műsor egy, a Hajógyári Szigettel összefüggésbe hozható, lezárt bűncselekmény miatti nyomozást részletez, azt vizsgálva miért nem vezetett

eredményre a nyomozás. Ez a bűncselekmény azért került a figyelem középpontjába, mert szorosan összefüggött az I. rendű vádlott által üzemeltetett egyik szórakozóhely alkalmazottaival szemben felmerült gyanúval. Ebben a kontextusban rögzíti az alperesi műsor, hogy három magas rangú „megvesztegetett” rendőrtisztet vettek őrizetbe 2012. június 1-jén ...val egy időben (V/1.), és ez a nyomozás irányította rá a figyelmet más korábbi bűnesetekre is.

Ez a közlés önmagában nem jelenti azt, hogy a bűncselekményt a felperes el is követte, ezen túlmenően a műsor maga nem is ezzel a bűncselekménnyel foglalkozott, abból egyértelműen követhető, hogy a felperest érintő bűnügy még folyamatban van, és annak nem tárgya ezzel a másik üggyel összefüggő nyomozás. Egyebekben a másodfokú bíróság visszautal az Ad k1-nél kifejtettekre. Nincs jelentősége annak, hogy nem gyanúsították meg ezekkel kapcsolatban a felperest, ugyanis a műsor sem állított ilyet. Jóhírnévsértés, becsület megsértésének megállapítására a keresetben előadottak alapján itt sem kerülhetett sor.

Ad k6.

A 2014. szeptember 29-én közreadott „...” című műsor nem a perrel érintett büntetőeljárásról tudósít. Egy hét évvel korábban elkövetett bűncselekmény miatt éppen befejeződő bírósági tárgyalásról szól, mely cselekményről korábbi adásukban beszámoltak. Bemutatásra kerülnek a zsarolással gyanúsított férfiak elfogásáról készült rendőrségi felvételek, bejátsszák a felperes helyettesével, mint a nyomozás vezetőjével készült riportot. Ezt követően a tárgyalásról, az ügyészi felszólalásról adnak képes beszámolót. Ezt követően a narráció beazonosítva a nyilatkozó felperes helyettesét azzal a személlyel, aki már fővádlott a ... ügyben, a felperes helyettesét „rossz útra tért” rendőri vezetőnek minősíti, a képét kimerevítve. A közlés képi megjelenéssel együtt nem a felperesre, hanem a helyettesére vonatkozik. A bűnösségére szükségtelenül és indokolatlanul ráerősítő képi és szövegben elhangzó kijelentések nem a felperesre, hanem helyettesére vonatkoznak, a felperes ezen részlet kapcsán háttérben marad, - helyettesével szemben - valótlán jóhírnév sértő tényállításra nem hivatkozhatott. (VI/1.)

A felperesre nézve annyit közöl csak a narrátor ezzel összefüggésben, hogy ... a felperessel együtt vezette a nyomozást, ma őt is azzal vádolják, hogy a ... szolgálatában állt. A közlésből kiderül, hogy a felperest csak vádolják, és az átlagnéző sem következtet arra, hogy a felperes bűnössége kétségtelen.

A műsor ezután bemutatja a zsarolási üggyel összefüggően a vádlottak egyik védekezését, miszerint azért nem törvényes a vád, mert a vallomást vádalku ígéretével csalták ki tőlük, amit nem tartottak be. Az, hogy a vádlotti védekezés ez volt, és az felperest is érintette, a felperes nem vonta kétségbe, a zsarolási üggyel összefüggésben a PK 14. számú állásfoglalásnak megfelelően beszámolhatott az alperes erről a védekezéstről (VI/2.), annak bizonyítására nem volt köteles a sajtószerv. A vádlotti, védői álláspont ismertetése a felperes tekintetében a PK 14. számú állásfoglalásban körülírt jogszerű kereteket nem lépi túl a zsarolási üggyel összefüggően. A vádlottak védőjének nyilatkozata szerint a felperes és helyettese próbálták a vádalkut végigvinni, de a „vádlottak elmondása szerint” „nem volt ez a törvénynek megfelelő”. A vádlotti, védői álláspont kifejtésének lényegét képezte a nyomozást irányító ... és a felperes személyének hiteltelenítése az általuk állított súlyos büntető eljárási szabálysértés megalapozása érdekében. Az ügyvéd nyilatkozata a védelem körében kifejthető magatartás megengedett határát a „megbukott főrendőr”, „ha lehet így mondani” kifejezésekkel nem lépte át, a vádlottakra utalással a védő kellően távolságtartó, a műsor a vádalkuval kapcsolatos feltételezéseket egy álláspontként ismerteti.

A műsor további részében a vádalku esetében tetten érhető rendszerhibáról esik szó és arról, hogy a bíró végül is törvényesnek ítélte a vádat és a vádlottakat bűnösnek találta, így kellően bemutatta a felperesre egyébként súlyos állítást tartalmazó vádlotti védekezés bizonyítatlanságát. Ebben az összefüggésben a felperes jóhírnév, becsület megsértésére alappal nem hivatkozhatott.

Ad k7.

A 2014. november 24-i „...” című műsor arról számol be, hogy a ...val szemben adócsalás miatt indult eljárásban megkezdődött a tárgyalás.

A műsorból kiderül, hogy két külön eljárás folyik, a tartalom nem kelt ezzel összefüggésben a valóságot nem tünteti fel hamis színben. A főrendőrökre irányuló nyomozás kibontakozására vonatkozó beszámoló, a ... „szolgálatára” (VII/1.) vonatkozó kijelentések kapcsán a másodfokú bíróság visszautal az Ad k3, k4-nél kifejtettekre.

Ad k8.

A 2015. január 19-i „...” című műsor arról tájékoztat, hogy a felperest is érintő eljárás tárgyalási szakba érkezett és a bíróság zárt tárgyalást rendelt el. A műsor azt a kérdést járja körül, hogy mi indokolta ezt az eljárást egy olyan ügy kapcsán, amelyben a nyomozás során maga az ügyészség tett közzé bizonyítékokat. Ebben a relációban minősíti az alperes a bűnügyet a rendőrség történetének legaggasztóbb korrupciós botrányának, a ... szolgálatába szegődő parancsnokok vesztegetési ügyének, mely megfogalmazás egyértelműen véleményt közvetít, értékeli a vád tárgyává tett cselekményt, mindezt közérthető, köznap formában (VIII/1.). A felperes által állított jogsértés megállapítására ez a műsorszám sem adott alapot a felperes vonatkozásában.

Mindezek alapján a - fenti indokolásbeli kiegészítésekkel - az elsőfokú bíróság a keresetben érvényesített személyiségi jogsértés megállapíthatósága hiányában helyesen határozott a kereset elutasításáról. Ezért a másodfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelő elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a per főtárgya és a perköltségre vonatkozó rendelkezések tekintetében helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján az illetékre vonatkozó rendelkezést hivatalból vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a személyiségi jogsértés jogkövetkezmények közül a megállapítási kereset után - bár az igényelt nem vagyoni kár, illetve sérelemdíj alapján számolt pertárgyérték a meg nem határozható pertárgyértéket meghaladta - szükségtelenül vett figyelembe meg nem határozható pertárgyértéket. Ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) és (3) bekezdése alapján kizárólag e részben megváltoztatva, a Pp. 24. § (1) bekezdése alapján figyelembe vehető pertárgyérték alapján a kereseti illetéket - az előzetesen lerótt illeték beszámítására figyelemmel - a rendelkező részben foglaltak szerinti összegre szállította le.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a másodfokú perköltség megfizetésére, mely a II. rendű alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5), (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján az elvégzett munkára figyelemmel mérlegeléssel megállapított ügyvédi munkadíjból állt.

A le nem rótt fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott, a felperes személyes költségmentességére figyelemmel.

Budapest, 2017. február 10.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró